

Solerisme aigualit

Ha existit mai, el solerisme? I si ha existit, ara, és viu o és mort? I si és mort, l'han matat, o s'ha mort tot sol? Preguntes i més preguntes sense resposta.

Per entendre el joc d'artificis que ha estat el solerisme cal entendre'n, primer, els orígens. Més enllà de les declaracions de Cristòfol Soler quan era president, cal analitzar quines foren les actuacions. Quines varen ser? Cap, o pràcticament cap. Es podria adduir en descàrrec seu que no el deixaren fer res. Que no tingué temps. Segurament és una part de l'explicació. Però també n'hi ha una altra: en el PP –i això ho comparteixen Canellas, Soler, Verger, Matas i tots– existeix una norma d'actuació no escrita però que tothom segueix des de sempre. És molt senzilla: dir el que sigui convenient i fer el que vertaderament interressi. No cal dir que gairebé mai coincideixen el que convé dir i el que interessa fer.

Analitzem exemples. Durant molts anys Canellas va passar per una mena de "proto-nacionalista". Feia declaracions disfressades de nacionalisme, quan no eren més que mostres de populisme en el més bon estil d'alguna pseudodemocràcia llatinoamericana. Deixava fer a Munar al front de la Conselleria de Cultura una activitat diguem-ne catalanista, però acontentava –amb gestos i amb doblers– nombroses associacions espanyolistes i gonelles. Feia declaracions com ara "cal plantejar-se tancar fronteres" de les Balears per evitar la massiva immigració, però no s'estava de donar ales al desenvolupament incontrolat més irracional que necessita de mà d'obra barata. Declarava la seva més absoluta decisió de reformar l'Estatut davant Madrid, però anava ben alerta, no fos cosa que li donassin competències serioses... Tot anava en funció d'una mena de gran cerimònia de la confusió política amb l'únic objectiu de continuar en el poder per ajudar al manteniment d'unes estructures de poder econòmic creades durant els anys del desenvolupament turístic. Les grans paraules ("sentit de país", "som el més nacionalista"...) es vestien de gestos suposadament mallorquinots que

es "venien" molt bé en amples capes de la societat conservadora mallorquina, i illenca. Per a molts mallorquins Canellas era un *pagesot*, quan de pagès, no en té res.

Aquesta farsa li va funcionar perfectament. Tant que a Catalunya i al País Valencià, per exemple, entenien que el PP illenc era "diferent" al de la resta de l'estat. Greu error.

Soler substituï Canellas. Ja s'ha explicat prou tot el que va envoltar aquella successió i els posteriors esdeveniments que significaren una nova presidència, ara ocupada per Jaume Matas. Soler va canviar el discurs canyellista. Però mantingué l'essència. Això és, dir el que convé i fer el que interessa.

Aquesta màxima de l'actuació conservadora illenca la manté Soler fins i tot quan trenca amb Canellas. A partir del passat mes de maig, a Catalunya i al País Valencià, certs sectors nacionalistes veuen en Soler l'encarnació de l'heroi immolat per la causa del país. Fins i tot a Balears s'especula molt amb la possibilitat del trencament del PP. N'hi ha que arriben a somiar amb mocions de censura o coses semblants.

Conscient de la imatge favorable que va adquirint, l'ex-president, ajudat per Marí Tur i Joana Aina Vidal, crea un

corrent intern sense massa contingut ideològic –més enllà de genèriques declaracions que reincideixen en els temes ja coneguts– que li serveix per, d'alguna manera, pactar amb l'aparell. Les declaracions –novament– van per un costat, però les accions van per un altre.

I arriba el moment de la crisi. Aleshores el solerisme deixa sola Vidal, que segurament és l'única solerista que s'ho ha cregut. No hi ha rebel·lió contra l'aparell. Declaracions, sí. Accions, cap.

És la història de sempre de la dreta mallorquina. És l'estratègia que sempre ha fet servir i que tan bé li ha anat. Sempre els funciona. Sigui a Canellas per guanyar eleccions o a Soler i Marí Tur per sobreviure. Així, el solerisme s'esvaeix, però els soleristes, excepte Vidal, continuen en els càrrecs. ■

MIQUEL PAYERAS

“Quan arriba el moment de la crisi, el solerisme deixa sola Vidal. El solerisme s'esvaeix, però els soleristes, excepte Joana Aina Vidal, continuen en els càrrecs.”